

Sygn. akt III CSK 243/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa małoletniego D. S. reprezentowanego
przez matkę K. S.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej
w B., Szpitalowi Powiatowemu im. [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt I ACa 959/12,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. R. H. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w Krakowie) kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych), zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 września 2014 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 4 lipca 2012 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanego kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 50 000 zł tytułem odszkodowania, renty w kwocie po 2 500 zł miesięcznie za czas od dnia 17 maja 2008 r. do dnia 31 października 2010 r. i po 3 000 zł miesięcznie poczynając od dnia 1 listopada 2010 r. oraz o ustalenie, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za szkody mogące powstać w przyszłości w stanie zdrowia powoda. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym, zdaniem skarżącego, jest „...charakter przewidzianej przepisami ochrony oraz możliwość późniejszego ich stosowania, a także zakres odpowiedzialności kobiety ciężarnej w stosunku do odpowiedzialności lekarza ginekologa prowadzącego ciążę, a w następnej kolejności personelu medycznego odbierającego poród i podejmującego decyzje o jego przebiegu...”. Z kolei oczywista zasadność skargi „...wynika również z naruszeń przepisów procedury (...), a za tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona przemawia już sama materia, jakiej ona dotyczy, to jest zdrowie i prawidłowy rozwój dziecka...”. Poza tym „...istotnym zagadnieniem jest to, że Sądy unikają własnego zdania chociaż są do tego uprawnione”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez niego przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Powołując się z kolei na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza

poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie zadośćuczynił tym wymaganiom, nie sformułował bowiem istotnego zagadnienia prawnego ani nie wskazał konkretnego przepisu bądź przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, ograniczył się bowiem do postawienia ogólnikowych zarzutów, oderwanych od wiążących ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), nie obciążył skarżącego - ze względu na jego sytuację życiową - kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.) i - zgodnie z § 19 w związku z § 6 pkt 6, § 13 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) - przyznał adw. R. H. od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.